

Halleluja

Het werd al donker. Het sneeuwde met dikke vlokken. Een felle oostenwind blies over de dijk en joeg de sneeuw op hopen tegen de huizen. En daar gingen we. We hadden die morgen nog hout gesprokkeld in het Spanderswoud, omdat ons gas was afgesloten. En ook het licht deed het niet meer. Al dagen kleumden we om het vuurtje in de haard, met een enkele kaars, gedoken in jassen van de kringloop en een schamel maal van de voedselbank.

Maar vanavond was het dan eindelijk zo ver. En daar gingen we dus. Samen met die honderden dorpsgenoten, de karavaan van de misdeelden, een bonte stoet die zich voortsleepte door het barre winterweer naar Ankeveen, waar de verlossing wachtte. Het liep tegen kerstmis en uit de huizen van de rijken straalde een feestelijk licht op de dijk, op de strompelende stoet, waarvan de eersten inmiddels het Stichts End hadden bereikt. En daar stond ze dan, we zagen haar reeds van verre, als een engel die uit de hemel was neergedaald, en die haar kostbare avond geheel in het teken zou zetten van de minimumlijders van Wijdemeren.

Gekleed in een wijde gouden mantel, rode kokette laarsjes en een zilveren hoed, van waaronder haar blonde lokken naar buiten waaierden trok ze ieders aandacht, maar wij, o lieve hemel, we konden onze tranen nauwelijks bedwingen, wij hadden meer aandacht voor die grote ton met bankbiljetten, die naast haar stond opgesteld. Daarin zat het geld, waarvoor wij de tocht hadden ondernomen, die gift van vijftig euro, waardoor onze honger zou worden gestild, ons armoedig bestaan een korte wijle vergeten kon worden en ook onze kerst een feest zou worden om nooit te vergeten. Vijftig euro! Hoe lang hadden we die niet bij elkaar gezien. En hoelang zouden we weer niet moeten wachten. Maar, alla, geen tijd voor sombere gedachten, nu was het feest, nu was het

Putter

tijd om de kou en de ellende even te vergeten. We dromden om haar samen. Wethouder Nelleke straalde.

Met gulle hand deelde ze de euro's uit en liet zich de dankbetuigingen welgevallen. Uit de open deur van haar woning klonken kerstliederen, dank zij haar vriend die de cd-speler bediende. Er was ook chocolademelk en koekjes van eigen deeg. Boven Ankeveen brak plotseling de lucht en een bleke maan bescheen ons. We zagen alleen maar lachende gezichten. Luid zingend ondernamen we even later de terugtocht. Er begonnen klokken te luiden. Het bleef nog een paar uur onrustig op de dijk. Morgen zou de Meenthof wat beleven!

Putter

Putter